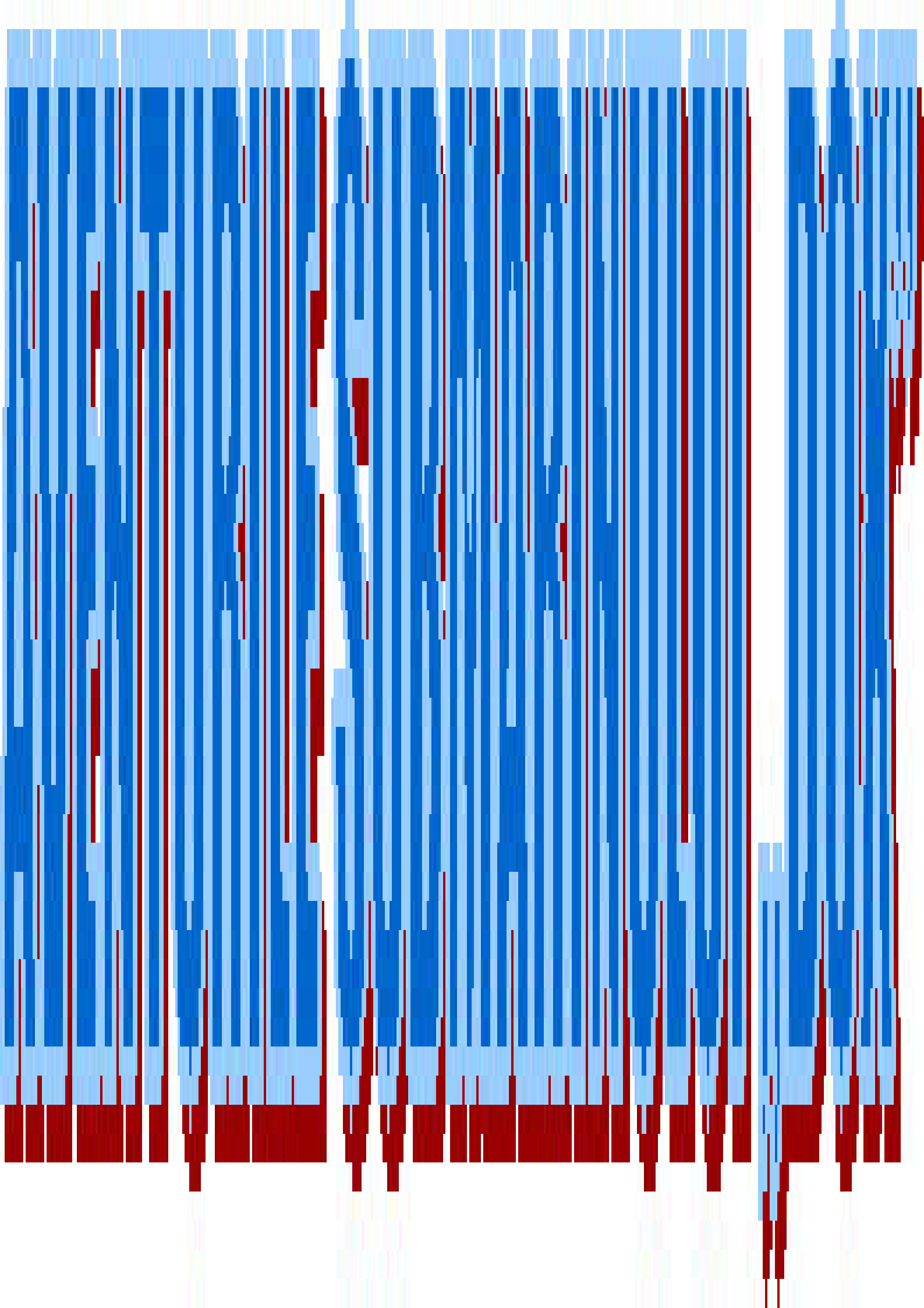
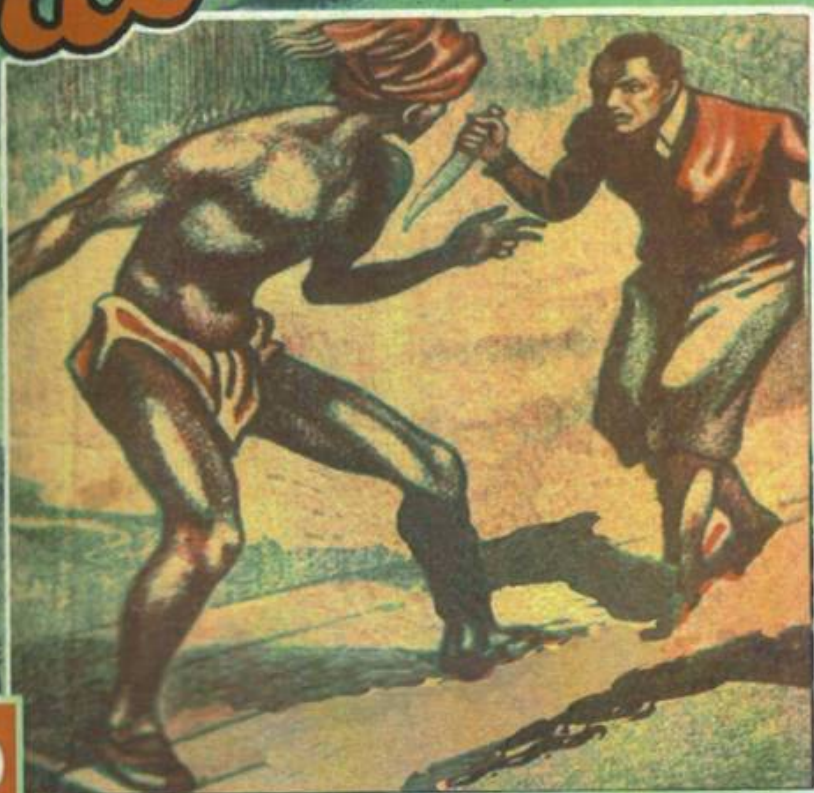

Aventurile submarinului DOX

SERIE
NOUA

109

Guzganii Hugliului

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 109.

GUZGANII HUGLIULUI

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecționat după toate invențiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate națiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reușește să descopere pământuri și ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob și-și creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numește „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulțumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reușește să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moștenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripețiile extraordinare pe care le întâmpina George în compania unui tânăr prinț negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I. O VIZITĂ MISTERIOASĂ.

REZEMAT DE PARAPETUL TURNULUI, George privea îngândurat luciul neted al apei. În curând se va lăsa întunerecul și trebuiau să fie cu mare băgare de seamă căci se zvonise în sat că străini – adică parte din camarazi – coborâseră pe uscat să cumpere de la locuitori fructe proaspete.

George, care înțelegea destul de bine limba băștinașilor – aproape ca și doctorul Bertram – aflase că băștinașii erau foarte îngrijorați și vorbeau cu teamă între ei despre un „dșina” ce se aținea în momentul de față prin partea locului.

În barcă, pe când se înapoiau la submarin, doctorul îi spuse că „dșina” însemna „sfânt”.

Și în India, unde superstițiile sunt foarte răspândite și dau roade de multe ori neașteptate, era primejdie să faci cunoștință cu un astfel de „sfânt” care insufla groază până și băștinașilor.

Căpitanul dădu ordin să fie o pază strașnică în noaptea aceea pe vas. Schimbul să se facă din ceas în ceas în turn și pentru mai multă, siguranță, chiar și santinelele din lăuntru submarinului să fie schimbate tot asemenea.

Submarinul era acostat într-un braț lăturalnic al deltei Hugli, prin care arareori trecea cineva. În imediata apropiere al unui brâu de bambuși, turnul abia se putea deosebi, totuși căpitanul pusese să se acopere partea dinspre fluviu a vasului cu snopi de bambus care îl ferea de a fi văzut.

Numai dacă ar fi trecut cineva prea aproape ar fi putut deosebi trupul acela de oțel – dar n-avea cine, sau cel mult un pescar și acesta ar fi crezut ca o vreo făptură a iadului de care s-ar fi păzit să pomenească cuiva.

La-nceput căpitanul avusese de gând să lase în aceasta ascunzătoare submarinul până ce se va înapoia din călătoria pe care vroia s-o facă pe uscat la prietenul său prințul Ghasna. Acum însă, se hotărî să mai rămână pe loc cel puțin încă doua zile.

Din zvonurile auzite de doctor și George se înțelege lucruri care dădeau de gândit. Dșina acesta părea să fie un sfânt foarte ciudat, deoarece faptele sale semănau mai mult a isprăvi de bandit și ucigaș.

Căpitanul vroia să cerceteze a doua zi ca amănunțime împrejurimile ca să-și dea mai bine seama de situație.

În sarcina lui George cădea schimbul care avea să fie îndată ce se va înnopta. Știa că atât în ținuturile acestea

sălbatece cât și la oraș, primejdiile sunt mai mari abia pe la miezul nopții, de aceea nu era prea mulțumit că îi venea rândul atât de devreme.

Se pregătea să petreacă un ceas de plictiseală căci nu se așteptă să se întâmple ceva deosebit în scurtul timp cat avea să stea de pază. La Tropice nu exista amurg, noaptea se lăsa aproape brusc. Cum se întunecă, George își puse revolverele și pumnalul dăruit de Sanja la îndemână. Cât timp se scursese de când se despărțise de frumoasa Indiana? Îi era dor de ea și se bucura că avea s-o vadă în curând.

Deodată tresări din gânduri. I se păru că aude un foșnet ușor din tufișul apropiat. Trebuie să fie vreun animal oarecare, poate chiar un crocodil care se lăsase de pe mal în apă.

Totuși George deveni bănuitor. Dacă „dșina”, sfântul acela suspect, vroia să vadă mai de aproape misteriosul vas – adică submarinul – pitit în desiș?

George se întoarse și privi cu încordare spre brâul de bambuși. Era întunerec și nu putea zări nimic, așa că trebuia să se bizuie numai pe auzul sau fin. Și într-adevăr, desluși iar foșnetul.

O făptură oarecare se furișa printre trestiile de bambus. Chiar dacă n-ar fi decât un crocodil sau vreo sălbăticiune se cerea să fie cu mare băgare de seama, căci nu se putea ști ce primejdie pândește în umbră.

Se sperie, căci zgomotele păreau să vie acum din toate părțile.

George trase pumnalul de la brâu și se răsuci în loc. Era însă prea târziu. În aceeași clipă simți în jurul gâtului o încheștare care îi opri țipătul de alarmă în gâtlee, atât de grozavă era strânsoarea încât picioarele i se îndoiră de la genunchi.

Își dădu seamă că dacă se va lăsa biruit, camarazii săi erau pierduți. Cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră începu să izbească de zor în călcâiele în podeaua de fier a turnului și în același timp lovi cu pumnalul pe la spate.

Și una și alta folosi. Auzi un strigăt de-al lui Petre și odată cu el simți cum vârful pumnalului pătrundea în carnea moale în vreme ce strânsoarea din jurul gâtului său slabi. În clipa următoare George se arunca în laturi.

Văzu nedeslușit la lumina slabă a apei o umbră care vroia să sară peste parapetul submarinului.

Cu iuțea fulgerului tânărul smuci revolverul de la brâu și apăsă pe trăgaci. Cu toată slăbiciunea de care era cuprins, cu tot întunerecul care îl înconjura, glonțul sau nu-și greși ținta.

Cu un geamăt de durere făptura aceea neagra se prăbuși pe punte.

— Ce s-a întâmplat, domnule George? se auzi glasul uriașului care urca scărița turnului.

— Am fost atacat nu știu de cine. A vrut să mă sugrume, noroc însă că am putut să-i împlânt pumnalul în piept – probabil – și când a vrut să fuga l-am nimerit cu un glonț.

Cei doi camarazi coborâră scărița și se apropiară cu băgare de seamă de trupul nemișcat. La depărtare de vreun metru George aprinse lampa de buzunar la lumina ei văzu un indian potrivit de stat, cu un turban alb în jurul capului și un șorțuleț dinainte. Chipul lui tineresc era schimonosit de durere.

— Ma tem că pumnalul meu l-a rănit grav, zise George în șoapta. Îmi pare rău, dar n-aveam ce face, altminteri mă sugruma.

— Lăsa, domnule George și-a meritat soarta. Totuși tânărul se aplecă asupra rănitului și îi puse mana pe puls. Ar fi fost într-adevăr adânc mâhnit dacă l-ar fi ucis, căci Indianul era chipeș și după trăsăturile feței părea să fie inteligent.

Dar în aceeași clipă Indianul sări drept în picioare și-și înfipse degetele cu atâta furie în beregata lui George încât acesta căzu în genunchi, Totul venise pe neașteptate și George nu mai avusese răgaz să se slujească de vreo arma. Ar fi fost cu siguranță pierdut dacă n-ar fi intervenit Petre.

Uriașul luă de jos lampa de buzunar care îi scăpase lui George, îndreptă lumina asupra indianului și... îl pocni cu pumnul în tâmplă, strânsoarea slăbi și George se putu ridica de jos în timp ce trupul Indianului căzu cu o bufnitură pe puntea de oțel.

— Uf! făcu George abia trăgându-și sufletul. La asta nu m-aș fi așteptat. Ție, Petre, îți mulțumesc că m-ai scăpat și de data asta dintr-o mare primejdie.

— Și mai ți-era milă de nemernicul ăsta! mormăi uriașul cu ciudă. Să te înveți minte pentru altădată Acum să-l ducem jos la domnul doctor să vadă ce e cu rănila lui. Uite, glonțul i-a pătruns în pulpa dreaptă și pumnalul în șoldul stâng. Dureros al dracului, de aceea a trebuit să-ți dea drumul. Cred că domnul căpitan o să vrea să-l la nițel la rost ca să afle ce căuta ticălosul ăsta aici.

— Petre, aș vrea să fiu și eu de față. Să vie vreunul din camarazi să-mi ia locul.

— Bine. Mă duc să vorbesc cu Plundow.. Poate că se însărcinează cu veghea dintâi. Și așa era nemulțumit că nu căzuse și el la sorți.

Uriașul încarcă pe rănit în spinare și porni să coboare înlăuntrul submarinului.

George îl urmă până la capătul scării apoi să opri, căci auzise un zgomot la prora.

Se chirci cât putu, trase revolverul de la brâu și îl ținu în mâna dreapta iar în stânga lampa ca să facă lumină când va fi nevoie, apoi porni să se târască spre locul de unde venea zgomotul.

După câțva timp se opri. Nu se mai auzea nimic, totuși ar fi putut să jure că în fața lui, la prora vasului se afla o făptură vie care însă stătea acum nemișcată.

Firește că nu putea să fie decât un dușman, poate un al doilea indian care, zăpăcit de pățania tovarășului său, nu cuteza să întreprindă ceva.

George se furișă înainte, deși știa că e în mare primejdie, deoarece se putea prea bine ca vrăjmașul să se năpustească asupra lui înainte de a prinde el de veste.

Ajunse la parapet. Își încorda iar auzul și i se păru că aude dedesubtul lui o respirație ușoară. Înțelese că individul se agățase de dunga vasului și era cu jumătatea trupului în apă.

George întinse binișor lampa și revolverul înainte și tocmai vroia să facă lumină când, auzi din brâu de bambuși un foșnet puternic și în același timp jos, sub el, țipătul de groază al unui glas de femeie.

Lumina țâșni și în raza ei apăru chipul schimonosit de spaimă al unei tinere fete indiene care se străduia să se cațere pe submarin. George îndreptă lampa spre tufiș și văzu botul căscat al unui crocodil, la nici doi metri depărtare de fată.

Tânărul ochi și două împușcături detunară una după alta. Dihania se aruncă înapoi urlând, biciui de câteva or cu coada în juru-i, apoi dispăru în apa.

Mult nu va trece și trupul monstrului rănit va fi sfâșiat de ceilalți crocodili, atrași de mirosul sângelui.

Câteva clipe George se uită după dihanie, apoi își întoarse privirile la fată. Aceasta se mai ținea numai cu o mână de marginea submarinului și închisese ochii. Mâna cealaltă începu să se descleșteze și dacă George nu s-ar fi aplecat repede s-o apuce de braț, indiana ar fi căzut leșinată îndărăt în apă. În același moment îl auzi pe timonierul Plundow strigând:

— Iaca viu și eu să te ajut, domnule George!

Ridică amândoi fata și o traseră binișor peste parapet. George o luă apoi în brațe ca s-o ducă jos în submarin, dar înainte de a coborî scărița zise timonierului:

— Fii ai băgare de seamă, Plundow, nu prea e lucru curat ce se petrece pe aci. Poate că în tufișul de bambus mai sunt și alți Indieni care vor să ne ia vasul cu asalt.

— Să poftească, am eu ac de cojocul dumnealor, mormăi Plundow mânios.

George duse fata în cabina-infirmerie. Doctorul Bertram tocmai pansa rana de la pulpă a tânărului indian.

— Ce, încă un pacient? exclamă el uluit, când îl văzu pe George cu povara în brațe. Cum înțeleg eu, ai făcut „curățenie” pe sus.

Își curmă însă vorba și după câteva clipe striga:

— Aoleu, asta e o femeie! Ai rănit-o și pe ea?

— Nu, nu, a leșinat fiindcă s-a speriat când era s-o înhațe un crocodil. Noroc că am salvat-o la timp. Dar cu tânărul de colo – și arătă spre indian – ce e? Rănila sunt primejdioase?

— Aceea de glonț nu prea, în schimb cealaltă are nevoie de multa îngrijire. În nici un caz nu îi pune viața în primejdie. Deocamdată e încă amețită de pumnul lui Petre – apoi adresându-se acestuia adăuga: Așează-l în pat, dar nu te mișca de lângă el ca să nu facă vreo gugumănie când s-o trezi.

După ce uriașul luă pe rănit de pe masa de operație, George o întinse pe fată în locul lui. Era foarte tânără – să tot fi avut paisprezece ani – dar destul de bine dezvoltată, cum sunt femeile din părțile acelea.

Cum îi puse doctorul sticluta cu amoniac sub nas, fata deschise ochii, niște ochi minunați, mari și negri, care priveau însă cu spaimă și teamă în juru-i.

— Nu-ți fie frică, fetiço, îl zise cu blândețe doctorul în graiul indian, crocodilul nu îți mai poate face nimic.

— O, sahib, a fost grozav! murmura ea. Îi auzeam venind și nu aveam destulă putere să mă cațăr sus!. Pe urmă am văzut lumina și am auzit împușcături. Cine e salvatorul meu?

— Mă bucur că am sosit la timp, răspunse George. Dar ia spune-mi: Cum te cheamă și ce vroiai să faci pe vasul nostru?

— Mă cheamă Roja și îți mulțumesc că m-ai scăpat de la moarte.

— Îmi pare foarte bine că mi-a fost cu putință, dar tot nu mi-ai spus pentru ce vroiai să vii la noi.

— Îmi era teamă pentru fratele meu Srawa. Unde e? Am auzit și o împușcătură. O, sahib, e mort, l-ai împușcat tu?

— Nu, Roja trăiește, caută s-o liniștească George. De ce m-a atacat? Era cât p-aci să mă sugrume. Firește că a trebuit să mă apăr și l-am rănit, viața nu îi e însă în primejdie.

— Și... unde e, sahib? întrebă fata, cu teamă.

— Uite-l colo. Deocamdată e leșinată, dar se va deștepta în curând.

Fata scoase un țipăt ușor și vru să sară jos. George și cu Bertram nu o lăsară însă. În același moment Petre zise:

— Se trezește.

— Stai liniștită, șopti George indienei în timp ce doctorul alerga la rănit. Vei putea vorbi îndată cu fratele tău dacă îmi spui mai întâi pentru ce m-a atacat și a vroit să mă sugrume.

— Așa i-a poruncit el, murmură fata, înfiorându-se și izbucnind în plâns.

— Roja.. Roja e aici? se auzi glasul slab al rănitului.

— Srawa, trăiesc! strigă cu bucurie fata. Sahibul pe care ai vrut tu să-l omori m-a scăpat din ghearele crocodilului. Mi-a fost frică să nu ți se întâmple ceva, Srawa, de aceea am venit după tine.

— Rău ai făcut, Roja, o muștră fratele ei. Ți-ai primejduit viața și în afară de asta mă împiedeci să ascult de poruncă, deoarece nu pot ucide pe salvatorul tău.

— Nici nu prea cred că ai reușit, zise George care se apropiase în vremea asta de patul lui. Ești acum în puterea noastră și nu vei mai avea prilejul să încerci.

— Sahib, el va veni să mă elibereze, răspunse cu ochi sclipitori indianul. Voi veți muri toți, eu însă nu voi mai ridica mâna asupra ta.

II. SFÂNTUL MISTERIOS.

CAMARAZII SE UITARĂ cu înțeleș unul la altul, apoi căpitanul, care tăcuse până atunci zise uriașului:

— Petre, spune lui Rindow să închidă chepengul turnului. Nu e nevoie să îi expunem pe ai noștri degeaba primejdiei. Acest misterios el, despre care vorbește Srawa, va încerca probabil un atac generai și o singură santinelă poate fi lesne biruită.

Petre plecă în grabă, iar căpitanul se întoarse spre rănit și urmă cu asprime:

— Srawa, ai încercat în două rânduri să-mi ucizi băiatul, care a salvat-o pe sora ta de o moarte cumplită. Viața ta e în mâinile mele. Spune-mi cine e acest el care va veni să te elibereze și-ți dăruiesc viața. Dacă nu vei căuta să ne minți, poate că fiul meu îți va reda chiar libertatea.

Pe chipul celor doi Indieni apăru o expresie de groază. Srawa se ridică apoi în capul oaselor și zise cu glas hotărât:

— Sahib, omoară-mă, dar nu îmi cere așa ceva. O, a și sosit... în curând voi fi liber!

În gangul submarinului se auzi o larmă grozavă. Împușcăturile detunară întâi în turn, apoi pe punte. Plundow bătuse deci în retragere când se văzuse copleșit de numărul mare al dușmanului.

Camarazii veniră în fugă să ia parte la luptă. Căpitanul și George alergară și ei și imediat se auzi tunând glasul lui Farrow care căuta să potolească pe marinarii dornici de luptă.

— Se retrag? urlă Petre din cabina de comandă. Plundow e numai ușor rănit. Să-i urmărim în desiş, domnule căpitan?

— Nimeni nu părăsește puntea! răcni Farrow. Așezați reflectorul... repede... Trebuie să vedem mai întâi unde sunt.

Împușcăturile se auzeau tot mai rar și când căpitanul, urmat de George, sări pe punte, nu se mai auzeau decât crengile pârâind și foșnind în tufișul de bambuși.

Reflectorul fu pus repede la punct, apoi lumina țâșni sfâșiind întunerecul. Nu se vedea însă nici picior de dușman, doar urme de sânge, dovadă că gloanțele marinarilor nimeriseră în plin.

— Păcat! Era bine dacă puneam mâna măcar pe unul din ei, zise căpitanul. Poate aflam ceva despre acest misterios el.

— S-o silim pe Roja să ne spuie, își dădu cu părerea George Cred că amenințarea că vom ucide pe fratele ei o va face și vorbească.

— Hm... ideea nu e rea. Deocamdată e nevoie să ne sfătuim ce e de făcut pentru moment. În nici un caz nu putem lăsa submarinul aici, oricât de bună ar fi ascunzătoarea. Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut e ca mâine dis-de-dimineață să pornim pe urmele fugarilor. Acum stingeți reflectorul și închideți chepengul turnului.

Abia însă dispăru lumina că vreo câțiva din marinari scoaseră un strigăt de mirare și ciudă. În aceeași clipă se auzi un plescăit la proră și în curând pași îndepărtându-se în goană în tufiș.

— Reflectorul! Porunci căpitanul.

Lumina țâșni iarăși, dar fugarii pieriseră ca-n pământ.

— Probabil ca s-a ascuns careva pe punte când s-a aprins întâi reflectorul, zise căpitanul.

— Era bine dacă aveam pe unul din ei în mână! Noroc că ne-a rămas Roja și Srawa, vom afla noi ceva de la ei. Repede, camarazi, închideți chepengul. Bine că nu se află pe aproape vreun post englez, altminteri ar fi trebuit să schimbăm ascunzătoarea.

Abia închise George chepengul în urma lui și se pomeni cu Petre venind în fugă pe gang.

— Domnule George, cei doi indieni, fratele și sora, au dispărut, îi strigă uriașul. Doctorul Bertram și Plundow zac leșinați în infirmerie, Am vrut să cercetăm vasul dar domnul căpitan zice că fugarii au sărit în ultimul moment în apă.

— Așa și e, răspunse George. Ei trebuie să fi fost. Acum totul e degeaba. Ia să vedem mai bine ce e cu doctorul și cu Plundow.

Când tânărul intră în cabină, Bertram tocmai se deștepta din leșin. Își trecu buimăcit mâna peste frunte, apoi strigă:

— A, acum știu ce-a fost! Când m-am aplecat peste Srawa care părea să-și fi pierdut cunoștința, am simțit o ușoară înțepătură în mâna care însă n-am luat-o în seamă. Mi-a făcut-o probabil indiana și tot astfel vor fi procedat cu Plundow care a intrat îndată în cabină. Mi-a venit amețală și pe urmă nu știu ce s-a mai întâmplat. În vremea asta ei au luat-o la sănătoasa. Srawa ăsta trebuie să fie grozav de puternic de a putut umbla cu rănilor destul de serioase pe care le are.

— Frica de „sfânt”, pesemne, zise căpitanii Farrow. Eu cred că ar fi bine să înaintăm mai mult în deltă, căci Hugli, brațul acesta în care ne aflăm, pare să nu fie destul de sigur. Vom găsi, cred, brațe mai mărunte sau canale care îl întretaie în care abia poate pătrunde un vapor.

— Mă tem că „dșina” al lor ne va da de urmă, răspunse cu gravitate doctorul. Trebuie să aibă un vas al lui de care se poate sluji la nevoie. Deși „sfânt”, pare să cunoască multe de ale lumii civilizate.

— Mie toată afacerea asta mi se pare foarte ciudată și misterioasă. Cred însă că ai dreptate, dragă doctore „sfântul” nu o să se lase cu una cu două. Aici, în India, nu poți ști niciodată dacă n-ai de a face cu vreo asociație secretă ai cărei membri, sunt împrăștiați în toate straturile poporului. Ar fi într-adevăr neplăcut să dăm de o astfel de bandă și căpetenia ei să ne fi pus gând rău din cine știe ce motiv necunoscut de noi. Atunci n-ar fi numai vasul nostru în primejdie, ci și noi când vom porni pe uscat înlăuntrul țării. Cred deci că e mai bine să descoperim mai întâi taina sfântului și pe urmă vom vedea ce avem da făcut.

— Ai dreptate, tată, zise cu însuflețire George. Omul acesta trebuie să fie o ființă feroasă și să aibă o putere deosebită asupra băștinașilor ca să-i îngrozească astfel încât Srawa, fără să-i fi făcut vreodată ceva, a încercat de două ori să mă omoare. Și-apoi aș... aș vrea să știu dacă Roja a putut trece nevătămată prin brâul de trestie? Era grozavă priveliștea ne care am avut-o înaintea ochilor când crocodilul era gata s-o înhațe, sărmana.

— Îmi închipui, băiatule. Bine, mâine ne vom pune pe lucru și vom porni să căutăm urmele.

— De ce nu acum? propuse tânărul. La lumina lămpilor noastre de buzunar putem desluși urmele. Printre trestiile de bambus trecem lesne cu bărcile de aluminiu. Dealtminteri nici nu cred ca ni s-ar putea întâmpla ceva, deoarece indienii au plecat văzând că nu ne pot face nimic.

Căpitanul chibzui câțva timp, pe urmă zise cam cu șovăială:

— Plănuți tău n-ar fi rău, George, dar mult prea primejdios. Nu se poate ști dacă acest „dșina” nu-și va aduna iar oamenii pentru un nou atac. Indienii sunt fanatici ca nici un alt popor și se duc orbește chiar la moarte când e vorba s-asculte de unul mai mare, mai ales dacă e la mijloc o chestie religioasă. Ne-am putea ciocni de ei prin întunec.

— O, tată, de asta ți-e frică?! îi punem noi repede pe fugă când s-or pomeni deodată orbiți de lămpile noastre de buzunar.

— Să nu crezi că îi poți speria atât de ușor, dragul meu. Atacul asupra submarinului a fost cea mai bună dovadă. Trebuie să aibă o mare putere asupra lor „sfântul” acela ca să

îndrăznească așa ceva. E mai bine, crede-mă, să amânăm cercetările pe mâine.

— Nu, nu, tată, se rugă George. Să plecăm chiar acum. Mâine nu vom mai găsi urmele și nu vom mai ști încotro să ne îndreptăm. În sat unde am cumpărat azi fructele, nu putem afla nimic despre „dșina” ăsta al lor. Oamenii tremură de frica lui.

— Hm... văd și eu că ai dreptate, băiatule, zise în cele din urmă căpitanul. E totuși o mare îndrăzneală din partea noastră. Nu cred că indienii care ne au atacat să fi fugit departe. Spaima li se va fi potolit și poate că s-au întâlnit cu misteriosul lor conducător care s-a adus înapoi. Pentru moment suntem în mai mare siguranță pe submarin. Îndată ce vom deschide chepengul turnului începe primejdia. Ai văzut dar și tu ce fel de arme au. Roja, un copil, a doborât într-o clipă pe doctor și pe Plundow, oameni în toată firea.

— Da, da, ai dreptate, recunosc George, nu știu însă de ce inima mă îndeamnă să pornim acum pe urmele indienilor. Cred că acest „dșina” va sta să chibzuiască mai întâi ce să facă fiindcă a văzut că nu e de fel ușor să pună stăpânire pe submarin – după cum își va îi închipui el la-nceput. În nici un caz nu o să bănuiască nici pe departe că vom porni atât de curând la un contraatac.

— Când stau să mă pândesc mai bine, vad că ai dreptate, încuviință acum căpitanul înălțându-și trupul. Vom încerca să ne luăm după ei. Odată cu noi și Petre vor merge încă doisprezece camarazi; cred că cincisprezece inși vom fi deajuns să le venim de hac.

— Prea deajuns, ba poate ar fi mai bine să nu ne ducem atât de mulți, își dădu cu părerea George. Cu cât vom fi mai puțini, cu atât vom trece mai neobservați. De altminteri nici nu vreau să ne războim cu băștinașii, ci să ne explicăm cu ei.

— Hm... și nici ai dreptate, dragul meu, dar camarazii să se ație undeva pe aproape ca să-i avem la îndemână dacă va fi nevoie. Mă duc să spun acum să tragă la sorti și să ne grăbim, altfel întreprinderea noastră nu mai are nici un rost.

Se montară repede patru bărci de aluminiu, firește pe tăcute și numai la lumina lămpilor de buzunar. În vreme ce câțiva marinari stăteau de pază în jurul parapetului cu auzul încordat.

Cei căzuți la sorti coborâri pe tăcute în bărci și porniră prin brâul de bambuși unde se afla un canal îngust, croit cândva de un pescar și care ducea în zig-zag la mal.

Din când în când se opreau din vâslit și ascultau cu încordare în bezna nopții.. Nu se auzea însă nimic suspect. În

sfârșit ieșiră dintre trestii, unde mișunau crocodilii și dădură de uscat. Priponiră bărcile iar cel mai tânăr dintre marinari rămase de strajă. Căpitanul îi spuse ca îndată ce s-ar ivi o ceată de băștinași să o ia la fugă cu bărcile, ca acestea să nu cadă în mâinile indienilor.

Satul de unde își cumpăraseră peste zi fructele se afla pe stânga. Lumina vie a unul foc puternic dovedea ci locuitorii nu dormeau și trebuie să fie în mare fierbere.

— În sat n-avem ce căuta, zise în șoaptă căpitanul. S-o luăm pe stânga, până ce vom fi la aceeași înălțime cu bărcile noastre. Acolo vom găsi cu siguranță urme de sânge și vom porni după ele. Ne împărțim în grupuri de câte trei și lăsam o distanță de un metru între ele. În felul acesta ne putem apăra mai bine împotriva unui atac. Așa dar, înainte! Fiți însă cu mare băgare de seamă.

Între desișul de bambuși și cele dintâi tufe de pe uscat era o potecă îngustă, bine bătătorită, semn că se umbla mult pe ea, fie spre satul vecin, fie spre locurile unde pescarii își puneau năvoadele pentru prins pește.

După câteva minute de mers ajunseră cam la aceeași înălțime cu nivelul unde erau trase bărcile și de care îi despărteau vreo treizeci de metri, adică brâul de bambuși.

Căpitanul Farrow mergea în fruntea convoiului, urmat imediat de George. Aprinse lampa de buzunar și, acoperind-o aproape pe de-a-ntregul cu palma, lăsă o dunga subțire de lumină săi cadă pe potecă.

Deodată scoase o exclamație de bucurie. Descoperise o pată mare de sânge. Se dovedi, însă că petele de sânge nu duceau. Spre sat ci, dimpotrivă, la râu.

— Probabil că dâra de sânge se va opri la ascunzătoarea „sfântului” și a bandei sale, șopti căpitanul Farrow fiului său. Transmite camarazilor ordinul să nu se răzlețească și să păstreze distanța de până acum. Mai spune-le să fie cât se poate de prevăzători căci s-ar putea să ne aflăm în mare primejdie.

Căpitanul se opri în loc și așteptă până ce ordinul trecu din gură-n gură, apoi porni cu mare băgare de seamă înainte. Lampa o aprindea acum numai din când în când, ca să se încredințeze că dâra de sânge nu dispăruse.

III. UN TEMPLU VECHII INDIAN.

SE PUTEA FOARTE LESNE ÎNTÂMPLA ca fugarii să fi cotit pe o potecă lăturalnică. Și într-adevăr, când căpitanul făcu iar lumină, nu mai văzu petele de sânge.

Se opri imediat și-și așteptă camarazii. Dădu apoi ordin ca marinarii să-și aprindă lămpile de buzunar și să cerceteze tufișul de pe stânga potecii, ca să vadă unde duc urmele.

Peste puțin timp unul din marinari spuse că a găsit locul pe unde au dispărut fugarii în desiș.

Farrow rându-i iar convoiul ca la-nceput, de urmă se strecură prin spărtură. Găsi într-adevăr o potecă foarte îngustă dar bine bătătorită care se întindea șerpuiind pe sub copaci.

Porniră cu toții pe această potecă. Domnea aci o liniște adâncă. Nu se auzea nici măcar zgomotul pe care îl fac vietățile codrilor îndată ce apune soarele.

Asta era cea mai bună dovadă că fugarii trecuseră nu de mult pe acolo, probabil din pricina răniților care nu puteau merge repede.

Camarazii trebuiau deci să fie și mai prevăzători. Capii de grupă aprindeau tot mai rar lămpile și le stingeau imediat ca să nu fie văzuți. Totuși înaintau fără teamă în desișul unde îi pândea poate moartea..

Se scurse vreo jumătate de ceas până ce ajunseră la un luminiș scăldat în razele palide ale lunii. Căpitanul dădu în șoaptă ordin camarazilor să se așeze în semicerc la marginea luminișului, apoi priviră la tabloul pe care îl aveau în față. Dincolo de lacul care se întindea înaintea lor se ridicau zidurile albe și turelele unui templu de marmoră care sclipea în lumina razelor de lună.

Deși veacurile vremuiască peste vechea clădire, totuși ea se păstrase încă destul de bine căci meșterii aleseseră material bun și trainic și impresia pe care o făcea era copleșitoare.

— Mi se pare că am dat de ascunzătoarea „sfântului”, zise în șoaptă căpitanul. Probabil că acum țin sfat în templu. Nu știu nici eu dacă am putea cuteza să intrăm, desi suntem bine înarmați, căci nu cunoaștem numărul dușmanului.

— O, nu cred să fie vreo primejdie dacă ne-am furișat până la templu, răspunse George. Ar fi bine să aflăm câte ceva din planurile acestui „dșina”.

— Rău n-ar fi într-adevăr, e însă foarte primejdios – după cum îți spusei. N-avem însă altă cale. Firește că nu ne ducem

toți, ci numai noi doi cu Petre. Ceilalți rămân cu Kard aici ca să ne sară în ajutor dacă va fi nevoie.

Căpitanul dădu în șoaptă ordine marinarilor tari se retraseră puțin înapoi sub copaci ca să nu fie văzuți chiar dacă ar fi trecut cineva pe acolo.

Farrow, George și Petre porniră tiptil să ocolească Iacul Aruncau uneori o privire la oglinda apei și vedeau trupurile enorme ale crocodililor care pândeau vreo pradă. Cu siguranță că preoții templului considerau târătoarele acestea drept sfinte și le hrăneau din belșug – poate chiar cu carne omenească. Victimele erau întotdeauna dușmanii căzuți în mâinile fanaticilor și erau sacrificați în cinstea zeilor lor.

George se înfiora. Căută să gonească gândul acesta; se cerea acum să-și încordeze atenția asupra mijloacelor de-a pătrunde nesimțiți în templu și să se ferească de santinele.

Era prea puțin probabil ca „sfântul” să fi pus oameni de paza. Își va fi spus desigur că locuitorii satului nu vor cuteza să se apropie de templu, dar avea acum albi ca dușmani și aceștia nu se sperie atât de lesne.

Căpitanul, care mergea înainte, zări cam la vreo zece metri de colțul templului două puncte albe. Bănuî numaidecât că nu poate să fie decât un Indian cu turban alb și șort din aceeași culoare.

Spuse în șoaptă lui George ce văzuse. Santinela nu-i putea sări căci erau îmbrăcați în haine închise; dar cu fiecare pas pe care îi făceau primejdia de-a fi descoperiți creștea. Totuși trebuia să-l înlăture cu orice preț pe Indian. Mai făcură trei pași; acum puteau desluși bine trupul voinic al indianului care stătea nemișcat ca o stană de piatră.

Petre șopti în urechea lui George, care venea în urma tatălui său:

— Domnule George, trebuie să-l amețesc pe ăla de colo. Spune-i, te rog, domnului căpitan să mă lase pe mine înainte.

Farrow se învoi. Știa că se poate bizui pe credinciosul său camarad. Uriașul se lăsă la pământ și începu să se târască în patru labe. Când fu la vreo cinci pași de santinelă apucă un pietroi care îi veni la îndemână, se ridică fulgerător în picioare și zvârli cu toată puterea în tâmpla Indianului.

Acesta făcuse un gest de mirare când văzuse matahala aceea răsărind ca din pământ în fata lui, dar nu mai avusese timp să dea alarma. Se poticni și s-ar fi prăbușit dacă Petre n-ar fi sărit să-l prindă în brațe și să-l așeze binișor jos ca să nu se audă bufnitura. Uriașul scoase apoi din buzunar o frânghie, îl legă burduf și-i vârî un căluș în gură.

În vremea asta se apropiară și cei doi camarazi. Căpitanul zise în șoaptă:

— Mă tem că și de partea cealaltă a templului sta cineva de pază. Trebuie să încercam să facem cu el același lucru, altminteri am putea-o păți rău de tot.

Porniră tiptil înainte pe dreapta templului. Când ajunseră la poarta lui monumentală, o găsiră foarte puțin deschisă, așa că ai greu s-ar fi putut strecura cineva înăuntru.

Prin crăpătură răzbătea o lumină slabă și un glas limpede și răsunător. George își închipui numaidecât că era al „sfântului” care își îndemna oamenii la luptă. Trebuia neapărat să afle ce punea omul acesta la cale. Șopti tatălui său:

— Voi doi sunteți în măsură să veniți de hac santinelei, în vremea asta eu mă duc s-ascult la ușă și aștept acolo.

— Bine, dragul meu, dar vezi de fi cu băgare de seamă, îi răspunse căpitanul Farrow.

În timp ce acesta cu Petre se furișau mai departe, George se apropie de ușa mare de metal a templului. Acum auzea tot mai deslușit glasul dinăuntru: când se lipi însă de ușă sunetele deveneau mai slabe și mai încâlcite. Mirat, tânărul se dădu nițel înapoi și iarăși auzi glasul mai lămurit și mai limpede. Se uită la dreapta și la stânga lui; descoperi pe dreapta un fel de firidă întunecoasă. Se dădu mai aproape de ea și înțelese că a nimerit-o, căci de aci putu chiar desluși unele cuvinte: „Moarte..., atac... crocodili” ...

Așa dar „sfântul” își ațâța oamenii. Trebuia deci să se grăbească. Se vârî în firidă ca să poată auzi tot. Dacă ar mai fi stat s-aștepte pe tatăl său și pe Petre, poate ar fi fost prea târziu. Și-apoi, era sigur că vor descoperi și ei firida și vor intra după el.

Păși binișor înăuntru. Pipăi în juru-i și înțelese că se află într-un gang îngust, înalt cât un stat de om, care ducea la o ușă tăinuită în perete.

Se prea putea ca să fie și pe aici o santinelă, de aceea George își scoase pumnalul de la brâu ca să-l aibă la îndemână.

De lampă nu cuteza să se slujească. Nu îi rămânea decât să dibuie prin întunec. Își aminti de poveștile cu capcane grozave care s-ar afla în aceste temple vechi și unde neștiutorii și-au găsit moartea – o moarte cumplită.

Trebuia însă să înainteze cu orice preț ca să poată afla planurile acestui „dșina”. Pipăind cu piciorul la fiecă pas, porni înainte pe gang.

Glasul se auzea din ce în ce mai lămurit; acum deslușea aproape orice cuvânt. Într-adevăr „sfântul” îndemna pe oamenii săi să atace pe străini.

— ... chiar de-ar fi să murim cu toții – îl auzi George, zicând – e în joc viața noastră. Străinii ne vor descoperi ascunzătoarea, vor înștiința pe englezi și sfârșitul ne va fi spânzurătoarea. Voi, șobolani ai Hugliului, nu e moartea în luptă mult mai frumoasă? Duceți-vă și supravegheați vasul. Dacă îl vedeți plecând, urmăriți-i în bărcile voastre și dacă găsiți prilejul, atacați! Luați cu voi urcioarele cu otrava amețitoare și aruncați-o înăuntru îndată ce vor deschide chepengul.

George nu se sfii să înainteze. Gangul făcea un cot; ducea la zidul din afară al templului.

După ce trecu cotul, zări la oarecare depărtare o licărire de lumină. Trebuia să găsească aici deschizătură prin care și poată arunca o privire înăuntru templului.

În același timp însă zări și umbra unui om.

— Santinela probabil. Aceasta trebuia înlăturată cu orice preț, dar fără zgomot, firește.

Pe George îl cuprinse deodată dorința să vadă mai de aproape pe „sfânt” și s-audă mai departe ce spune. Deasemenea vroia să știe cam cât de mare era numărul dușmanului.

Dacă n-ar fi auzit despre planul cu otrava, amețitoare, camarazii s-ar fi aflat în mare primejdie, căci nimănui nu i-ar fi dat în gând ce uneltesc el.

Chibzui nițel, pe urmă vârî pumnalul la locul lui și apucă revolverul de țeavă. Vroia ca, izbind santinela cu patul în cap să-l amețească fiindcă n-ar fi vrut să aibă pe conștiință un omor și nici să-i lase timp să țipe.

Încet și cu mare băgare de seamă viteazul tânăr pași mai departe. Știa că era o mare îndrăzneală ceea ce făcea el acum; poate chiar că santinela îl zărise – era doar numai la șase pași de el – și pândea acum prilejul ca să-i dea lovitura de moarte.

Totuși nu putea da îndărăt, chiar dacă va urma o luptă pe viață și pe moarte. Trebuia să înlătore orice piedecă din cale.

Iată-l la patru pași numai; în clipa următoare se va hotărî soarta. Văzu pe paznic privind printr-o deschizătură îngustă prin care răzbătea o rază de lumină. Desigur că indianul nesocotise porunca și curiozitatea biruise. Stătea cu partea stângă a capului spre George.

Minunat prilej pentru el! Ridică brațul în care ținea revolverul, făcu doi pași, apucă pe Indian eu stânga de

beregată și îl pocni cu patul armei în tâmplă.

Omul se cutremură, dar George îl mai pocni odată și simți cum trupul i se lăsă moale în brațe. Îl așeză binișor jos, îl lega zdravăn și-i vârî un căluș în gură.

Se ridică apoi și privi prin deschizătură. Era aci o ușiță în zid, puțin crăpată.

Văzu prin ea o încăpere mare, luminată de făclii înfipite în niște cârlige bătute în perete în aceeași clipă auzi o gălăgie grozavă dinspre poartă. Îl cuprinse o spaimă nelămurită. Răcnetele de bucurie nu prevesteau nimic bun pentru el. Nu cumva izbutiseră cei de afară să pună mâna pe tatăl său și pe Petre?

Indienii din templu – vreo treizeci la număr – se întoarseră brusc și priveau cu încordare spre ușa de metal care se deschise cu zgomot.

George înlemni căci temerile sale se adevărară, ba fură chiar întrecute. Douăzeci de indieni aduceau pe toți camarazii care luaseră parte la urmărirea fugarilor. Erau legați burduf. Petre și căpitanul, cel din fruntea convoiului, se clătinau pe picioare și erau susținuți de însoțitorii lor ca să nu cadă.

Un indian voinic, care pășea înainte, ridică mâna și strigă triumfător:

— O, Tirthan dșina, zeița a fost de partea noastră. Am dat de oamenii aceștia pândind la marginea luminișului și i-am amețit cu pulberea pe care ne-a dăruit-o ea, Pe aști doi – arată spre căpitan și Petre – i-am prins la ușa templului. I-am amețit tot cu pulberea zeiței.

Abia acum văzu George pe dreapta statuia uriașă a unei zeități. Era dintr-un metal gălbui și de o urâtenie înfiorătoare și amenințătoare în același timp. La picioarele ei se afla o lespede mare de piatră și pe ea un indian mai înalt ca toți ceilalți. Chipul ei era aspru și ochii îi luceau de un foc straniu.

— Drawi, strigă el, ești cel mai credincios servitor al meu și fapta ta e neînchipuit de mare. Aceștia, pe care i-am trimis să prindă pe străini au fugit ca niște lași. Tu însă, ai salvat șobolanii Hugliului, de aceea te numesc mâna dreaptă a mea. Adu-mi prizonierii să-l întreb ce au căutat prin meleagurile noastre.

Tirthan dșina li măsură pe prizonieri cu privirea, pe urmă îi se adresă într-o englezească destul de corectă:

— Ce ați căutat aici? Pentru ce v-ați ascuns vasul în tufele de pe mal? Sunteți trimișii de guvernul englez ca să ne

prindeți? S-a aflat în sfârșit de ce au dispărut atâtea vapoare care au ieșit în calea noastră, a șobolanilor? Răspunde!

— N-am auzit încă până acum despre acești șobolani ai Hugliului, zise calm căpitanul care se dezmetecise în vremea asta. Nu înțeleg ce aveți cu noi.

Câteva momente indianul păru uimit, pe urmă zise scurt:

— Chiar dacă ați venit cu alt gând, n-are a face, sunteți prizonierii noștri. Vă puteți însă salva viața dacă vă întovărășiți cu noi. Având vasul nostru, vom fi și mai puternici și șobolanii pot ține atunci piept englezilor. Hai, hotărăște-te repede. Vrei să depui jurământ de supunere și credință?

— Bănuiesc că acești șobolani ai Hugliului nu sunt altceva decât pirați și ucigași, răspunse cu dispreț prizonierul. Căpitanul Farrow și camarazii săi nu se vor întovărăși nici când cu astfel de indivizi. Faceți cu noi ce vreți, va veni însa cineva mai puternic ca tine care ne va răzbuna.

George înțelese pe cine credea tatăl său și roși de mândrie. Dar nu vroia să fie răzbunătorul, ci salvatorul lor.

Tirthan dșina tresări când auzi numele de Farrow și strigă uimit:

— Dumneata ești căpitanul Farrow? Atunci nu ești prietenul, ci dușmanul englezilor și n-ai nici un motiv ca să respingi propunerea mea.

— Nu știu dacă și auzit vreodată cuvântul „onoare”, răspunse cu mândrie căpitanul, pentru ca atunci ți-ai da seama că nu sunt omul care să facă tovărășie cu tâlhari și ucigași.

— O, șuieră indianul, înfuriat, vom găsi noi mijlocul să te silim. Și dacă nu se învoiește căpitanul lor, sunt încredințat că oamenii săi vor primi cu bucurie să trăiască în belșug cu noi decât să piară de o moarte cumplită. Totuși ca să nu spui că sunt om rău, îți dau timp te răzgândești.

Căpitanul își dădu seamă că nu e bine să-l ațâțe prea mult ca să se dedea la cine știe ce fapte criminale. Mai știa că e nevoie să câștige timp pentru ca George să poată veni cu ajutoare de la submarin.

Tăcu deci câteva minute, pe urmă zise șovăind:

— Ai dreptate. Recunosc că pentru mulți alegerea nu va fi grea. Când ești silit la un asemenea lucru, cauți să-ți adormi conștiința.

„Sfântul” părea să nu fie prost și nici lipsit de oarecare cultură, căci răspunse:

— Căpitane Farrow, îmi pot închipui ca atât dumneata cât și oamenii dumitale mai aveți o conștiință. Veți recunoaște

însă în curând că și fără ca se poate trăi – și încă foarte bine. Nădăjduiesc că veți trece nesiliți de partea mea, căci chinurile la care ați fi supuși sunt grozave și mai grozavă e încă moartea sfâșiați de crocodili. Vă voi închide deocamdată pe toți în subterana templului. De șerpii de acolo să nu vă temeți... nu mușcă decât pe cine încearcă să fugă. Măine te voi întreba din nou ce ați hotărât. Acum trimit câțiva oameni de-ai mei să aducă încoa pe tovarășii dumitale de pe submarin, apoi, întorcându-se spre Drawi, adăugă în limba indiană:

— Prizonierii să fie duși jos în beci. Tu ia pe cei mai destoinici dintre voi și porniți. Furișați-vă la vapor și dacă vedeți chepengul deschis aruncați înăuntru câteva urcioare cu pulberea zeiței noastre. Pe urmă scoateți afară pe cei amețiți și aduceți-i încoace. Dar repede!

George chibzuia cu înfrigurare. Ce să facă? Să dea de veste camarazilor de pe submarin sau să elibereze pe tatăl său și pe aștilalți de aici? Îl știa pe Rindow foarte prevăzător; va fi închis desigur chepengul și va cerceta bine prin periscop împrejurimile. Deci, mai grabnic și mai important era să îi salveze pe ceștilalți. Dar cum? Auzise doar adineauri că în subteranele templului sunt buni paznici care l-ar ataca îndată ce se va apropia. Și-apoi era de așteptat ca Tirthan dșina să pună santinele la intrare.

Pe când îl frământau aceste gânduri, bagă de seama că prizonierii erau duși în spatele zeiței.

Probabil ca se afla acolo o ușa chiar în statuie, căci auzi deodată un zgomot metalic, apoi o trântitura și pași carii coborau scara.

După vreo cinci minute Drawi apăru iar cu oamenii săi. Toți se înghesuiră în jurul lespezii pe care ședea nemișcat „sfântul”.

Acesta îi măsură cu privirea și dădu din cap în semn de încuviințare, pe urma – George văzu lămurit – apăsă pe o podoabă a statuii și în aceeași clipă se deschise o ușiță.

Tirthan dșina vârî mâna înăuntru, scoase câteva urcioare mititele pline cu ceva verzui. Le întinse cu băgare de seamă celor cincisprezece inși care aveau să pornească la cucerirea submarinului și le zise:

— Drumul pe care-l faceți acum e primejdios; bizuiți-vă însă pe îndurarea zeiței noastre și nu uitați că voi sunteți salvatorii șobolanilor. Aduceți-mi dușmanii vii și nevătămați.

Indienii se înclinară și se îndepărtări în tăcere, Tirthan se uită după ei până dispărură pe ușă, apoi zise celor rămași:

— Și vor înfăptui ceea ce n-ați fost voi în stare. Totuși recunosc că nu e vina noastră, căci ar fi trebuit să va dau pulberea zeiței și poate ați îi izbutit și voi. Nu știam că avem împotriva noastră pe căpitanul Farrow și vitejii săi marinari. Abia acum înțeleg cum Srawa n-a scăpat cu viața. Oamenii aceștia nu ucid de bunăvoie, nădăjduiesc însă că o vor învăța de la noi.

IV. O ELIBERARE ÎNDRĂZNEAȚĂ.

ȘI LUI GEORGE îi venea să culce pe monstrul acesta cu un glonț la pământ, își dădu însă seama că fapta lui nu numai că n-ar fi folosii la nimic, dar ar fi fost chiar dăunătoare camarazilor. Trebuia să întrebuințeze dar un șiretlic.

Ca să-i înștiințeze pe cei de pe submarin ca acum prea târziu căci Drawi cu oamenii săi cunoșteau toate potecile și desișul. În nici un caz nu putea s-ajungă înaintea lor, ba se putea întâmpla să dea nas în nas cu ei și să-l prindă. Trebuia deci să stea pe loc și s-aștepte un moment prielnic.

Tirthan dșina privi câțva timp, îngândurat în gol, apoi zise:

— Duceți-vă la locul de adunare și așteptați acolo până se vor întoarce frații voștri cu prizonierii. Pe urmă ne vom sfătui cum să-i câștigăm de partea noastră și să le aflăm taina vasului lor de care ne vom sluji într-o zi cu folos. Hai, plecați!

Indienii părăsiră în tăcere încăperea și ieșiră pe poarta cea mare.

„Sfântul” mai rămase câțva timp pierdut în gânduri, apoi coborî de pe lespede și porni finale spre ușița în dosul căreia pândea George. O bucurie nebună cuprinse pe tânărul nostru când îl văzu venind. Acum îi venea și lui apa la moară.

Se dădu nițel mai la o parte și ridică mâna în care ținea revolverul. Indianul se apropia mereu, privitul îngândurat la pământ. George îl urmărea cu ochii fiecă pas. Știa că atunci când Tirthan va deschide bine ușa, va trebui să se dea înapoi ca acesta să nu-l vadă imediat.

Indianul se afla acum în dreptul ușii, păru mirat și strigă:

— Aja!

O clipă George nu știa ce să facă, apoi răspunse, ținând o mână la gură, ca să-și înăbușe glasul:

— Aici!

— Pentru ce e deschisă ușa?

— Nu știu.

Tirthan clătină capul, întinse mâna și deschise ușa de perete. Făcu un pas înainte, zicând:

— Îți vei primi pedeapsa pentru neascultarea ta. De ce ți-ai părăsit pos..

Nu apucă să-și mântuie vorba, căci George îl izbi cu patul revolverului în tâmpla dreaptă și-l făcu să se poticnească. O a doua lovitură dată în ceafă îl culcă la pământ. Lovitura putea fi aducătoare de moarte, dar nu era acum timp să-l cruțe.

Indianul rămase nemișcat. George îl legă la repezeală, apoi îl scoase din gang, căci băgase de seamă că santinela începuse să se dezmeticească.

Cu nici un chip nu trebuia să-i lase pe cei doi să se dezlege unul pe altul. În încăperea templului, George târî pe șeful șobolanilor în dosul statuii. Stătu pe urmă să chibzuiască în grabă. Nu era timp de pierdut. Trebuia să-și elibereze îndată camarazii, deoarece indienii trimiși la submarin se vor înapoia în curând fără să fi făcut vreo ispravă. De asta era sigur.

Deodată îl străfulgera un gând: să scape mai întâi de șerpii din subterană. Se apropie de zeița și se urcă pe lespede de la picioarele ei. Noroc că luase bine seamă unde apăsase înainte Tirthan. Era un mic crocodil de metal.

O ușiță se deschise și îndărătul ei văzu câteva polițe pe care se aflau urciorașe cu pulberea zeiței. Luă două din ele, își lega batista peste nas și gură și se dădu după statuie. Aci văzu iar un crocodil asemenea cu cellalt. Apăsă și chepengul se dădu la o parte. De aci pornea o scară îngustă de piatră.

Puse un urcioraș în buzunar, pe celălalt îl luă în mână stângă, iar în dreapta, lampa de buzunar și porni să coboare treptele. Erau zece la număr. Se pomeni în fata unei uși de metal zăvorîtă pe din afară.

O deschise și luminează încăperea. Se auziră din mai multe locuri șuierături, semn că se aflau acolo foarte mulți șerpi – paznici minunați pentru a împiedica fuga oricărui prizonier.

Priveliștea pe care o avu tânărul înaintea ochilor era înfiorătoare. Camarazii, legați burduf. Zăceau în dreptunghi grămadă unul peste altul în mijlocul încăperii, încercuiți de grozavele târătoare.

George numără vreo douăzeci de cobre, cel mai veninosi șerpi din câți există. Se ridicaseră cu partea de sus a trupului în sus și șuierau înfuriați spre lumina vie a lămpii. Alt chin nu era decât să-i amețească, deși camarazii ar fi trebuit să sufere și el din nou același lucru.

George zvârli cu îndemânare unul din cele două urciorașe în dreapta dreptunghiului pe care îl formau camarazii. Spre marea lui bucurie văzu șerpii căzând fulgerător la pământ. Firește în același timp și prizonierii lăsară capetele – pe care le ridicaseră puțin – în piept, căci fuseseră și ei amețiți de pulberea zeiței.

George așteaptă câteva secunde, în care băgă de seamă că praful venit în atingere cu aerul se preschimbă în gaze verzi care, ridicându-se în sus, treceau în încăperea de deasupra

unde zăcea Tirthan și bănuia că va pătrunde în nărilor acestuia și-l va ameți și pe el.

Coborî repede în subterană și reteză la repezeală capetele șerpilor, deoarece știa că efectul prafului nu ține mult. Tăia apoi și legăturile camarazilor cu gând să iasă îndată de acolo, dar își zise că poate va mai fi rămas prin vreun ungher un șarpe viu care i-ar mușca pe camarazii, neînstare să se apere.

Indienii le luaseră prizonierilor armele și le așezaseră grămadă lângă lespedea din templu. Presupunerea lui George se adeveri; când, după câteva minute camarazii începură să se miște, tânărul văzu plimbând lumina pe pereții subteranei, cum dintr-o crăpătură a zidului țâșni capul unui șarpe uriaș.

Se apropia de el și se opri la depărtare de un pas. Șarpele părea înfuriat rău și putea să se repeadă într-o clipă să-l muște. George însă roti pumnalul Sanjei în aer și dintr-o lovitură reteză capul târâtoarei.

— Bravo, George! zise tatăl său care în vremea asta se dezmetecise dea binelea – știam eu ca ne vei salva. Acum să ieșim repede de aici afară, la aer, o să ni se risipească de tot amețala.

— Trebuie să ne grăbim, răspunse tânărul. O ceată de indieni au plecat la submarin cu ulcele de pulbere de asta ca să pună acolo. Dacă chepengul turnului e, din întâmplare, deschis, planul le reușește lesne.

Deși se cam clătinau pe picioare, porniră în grabă pe scară. Firește că George mergea în frunte, ca întotdeauna. Se temea ca să nu fi intrat în templu vreunul din indieni și trebuia să-l culce îndată la pământ cu un glonț ca să n-apuie să dea alarma. De șovăială nu putea fi vorba în împrejurările de față. Cine mai stă să cruțe pe niște bandiți și ucigași, ca aceștia în mâinile cărora încăpuseră?

În templu nu găsiră însă pe nimeni și își luară la repezeală armele. Acum n-aveau decât să poftască; de o luptă, oricât de înverșunată ar fi ea, nu se temeau camarazii, mai ales că dușmanii, deși mulți, nu se pricepeau atât de bine ca ei la mânăuirea armelor.

— Ce-ar fi să-l luăm pe Tirthan dșina cu noi? propuse George. Poate că indienii trimiși de el tot au izbutit să biruie pe ai noștri și, în cazul acesta l-am avea de ostatec. Pe urmă îl vom preda autorităților engleze căci cu siguranță că atât el cât și banda lui va fi făptuit umile nelegiuiri până acum. Englezii ne-ar fi recunoscători pentru serviciul pe care li l-am face.

— Ai dreptate, să-l luăm cu noi, încuviință căpitanul. Cred că s-a dezmeticit în vremea asta.

Când Farrow și George se aplecară asupra lui, Tirthan dșina deschidea ochii. Mai întâi se uită cu privirea rătăcită la ei, apoi o flacără de manie și ură izbucni din ochii lui.

— Vezi tu, Tirthan dșina, îi zise cu ironie căpitanul, nu e atât de ușor să ne ții prizonieri. Acum lucrurile s-au schimbat. Vei veni cu noi ca să te predăm englezilor. Rolul șobolanilor Hugliului s-a sfârșit.

Petre și Kard îi dezlegară picioarele și-l luară între ei. În mâinile acestor doi uriași, sfântul părea neputincios ca un copil, deși era și el destul de voinic.

De astă dată conducerea convoiului fu încredințată lui George, ca o răsplată pentru fapta lui vitejească de a fi eliberat pe camarazi.

În luminișul din fata templului domnea o liniște adâncă. Probabil că sala de adunare a indienilor se afla îndărătul clădirii.

Totuși păseau cu băgare de seamă căci se putea ca să se întâlnească cu indienii de sub conducerea lui Drawi și aceștia să-i amețească iar cu pulberea lor afurisită.

George, împreună cu tatăl său, mergeau înaintea celorlalți. Asculta cu încordare în juru-i bănuind că Tirthan va fi pus oameni de pază. Și într-adevăr, după ce străbătură luminișul și se apropiară de potecă, ochii ageri ai tânărului zăriră o santinelă care stătea nemișcată ca o stană de piatră.

Indianul trebuia înlăturat repede și fără zgomot. George nu stătu mult la gânduri. Din câteva sărituri fu lângă el. Indianul, deși luat pe neașteptate, apucă să ridice brațul drept vrând să repeadă pumnalul sclipitor, dar în aceeași clipă tânărul îl pocni cu patul revolverului în tâmplă. Omul căzu grămadă la pământ fără să scoată măcar un țipăt, iar bufnitura fu înăbușită de buruienile înalte în care se prăbușise.

Camarazii porniră în pas gimnastic pe poteca întortocheată. George aprinse lampa de buzunar, o acoperi cu palma și lăsă numai o dâra subțire de lumină să străbată printre degetele resfirate.

Grija pentru camarazii rămași pe submarin îi zorea la drum. Îl știau pe Rindow om prevăzător, dar de unde era el să se aștepte la un astfel de vicleșug?

Era îndoielnic că va fi închis chepengul turnului, căci noaptea era frumoasă și adia un vântuleț răcoritor. Desigur că va fi pus santinele în jurul parapetului, ceea ce era și mai rău, deoarece vor fi repede amețiți de pulberea zeiței.

Cu toate că se grăbeau pe cât puteau, George sfredelea cu înfrigurare întunerecul, doar va vedea pe Drawi și oamenii

săi înapoiindu-se. Totul rămase însă liniștit până și vietățile pădurii amuțiseră, înspăimântate probabil de ceata Indienilor.

În sfârșit micul convoi ajunse la cărarea care străbătea brâul de bambuși. Iuțiră și mai mult pusul. Clipa hotărâtoare se apropia. Sau dădeau de Indieni și avea să urmeze o luptă crâncenă, sau reușeau să treacă și se puteau urca în bărcile cu care veniseră ca să intervieve la timp dacă Indienii atacaseră vasul.

Se aflau acum la aceeași înălțime cu submarinul. Printre spărturile din perdeaua de frunze îi puteau desluși bine.

Convoiul se opri și toți ascultară cu încordare. Nu se auzea însă nimic. Poate că indienii pândeau în jurul submarinului așteptând să se deschidă chepengul.

Sau poate ca și pătrunseseră înăuntru și legau acum pe camarazii amețiți. Căpitanul șopti fiului său:

— Să mergem, George. Numai de n-am ajunge prea târziu.

Zoriră la drum. Făceau pașii mari, dar calcau în vârful picioarelor ca să nu facă zgomot.

De voie de nevoie Tirthan dșina trebuia să se supună și mergea în rând cu ei, înghiontit de cei doi uriași.

În cele din urmă ajunseră la bărci. Marinarul lăsat de pază le spuse că zărise trecând un convoi de oameni, dar el nu se mișcase de la postul său, deși era foarte îngrijat de soarta camarazilor săi.

— Foarte bine ai făcut, îi zise căpitanul. Drept e că am fost în mare primejdie, dar paza bărcilor era de mare însemnătate. Acum să plecăm repede. Să fim însă cu mare băgare de seamă ca să nu ne amețească iar indienii cu praful acela al lor.

Pe Tirthan îl lua Petre în barca pe care o vâslea el, ca să nu-l slăbească o clipă din ochi.

Încet și cât se poate mai fără zgomot bărcile ușoare porniră spre submarin. După ce trecură brâul de trestie, vâslașii o lăsară și mai încet de teamă ca nu cumva să fie ascunși Indienii pa acolo și să-i atace.

Domnea însă o liniște adâncă și nimic nu se mișca în jurul lor. Farrow dăduse ordin ca bărcile să facă un ocol mai mare până la submarin, pentru a tiu fi descoperiți prea devreme de dușman.

Barca vâslită de Petre ajunse cea dintâi lângă trupul de oțel al vasului. George, care stătea la proră, împiedecă ciocnirea cu mâinile întinse înainte. Se apleca apoi nițel și se uită peste parapet. Printre tufele de bambus, așezate ca să acopere vederea la submarin, putea vedea bine puntea și turnul.

Luna lumina îndeajuns ca să poată deosebi bine fiecare lucru în parte.

Văzu cu spaimă că chepengul turnului era deschis. Nimeni pe punte, nici urmă de santinelă. Liniștea care domnea părea înfiorătoare.

Tânărul șopti tatălui său ce observase, apoi își făcu loc cu îndemânare printre crengi și sări pe punte. Se apropiă de turn și ascultă ai încordare. Nu se auzea nimic. Nu mai șovăi o. Clipă și porni să coboare scărița care ducea jos în submarin. Temerile lui se adeveriră. Nici țipenie de om pe bord, toți camarazii fuseseră amețiți, legați la repezeală de indieni și târâți la templu.

Poate că aceasta se întâmplase chiar pe când coborau camarazii în bărci.

Se ținu îndată în cabina de comandă o consfătuire. Căpitanul luă cuvântul:

— Camarazi, zise ei, trebuie să încercăm toate mijloacele și să scoatem pe ai noștri din ghearele dușmanilor. Dacă n-ar fi fost viteazul nostru George, acum am fi și noi în aceeași situație indienii ne-ar fi supus la chinuri grozave dacă nu ne învoiam să luăm parte la crimele și tâlhăriile lor. Ne vom întoarce la templu, dar de data asta să fim mai prevăzători și să luăm cu noi grenade de gaze. Câte trei de fiecare. Să fim fără cruțare față de acești nemernici, căci nu sunt vrednici de mila noastră. Ca și înainte, să mergem în grupuri. Submarinul rămâne fără pază, închidem doar bine chepengul turnului pe care indienii nu vor ști să-l deschidă. Pe Tirthan îl zăvorim în cabina de arest. Adu-l încoa, Petre!

— Aoleu! Eu, îl uitasem de tot! făcu uriașul necăjit Numai de n-ar fi șters putina, ticălosul!

Urcă în fugă scara, camarazii îi auziră alergând pe punte, apoi întorcându-se în fugă și strigând în jos spre ei:

— S-a dezlegat și a luat-o la sănătoasa. Pesemne că și-a ros frânghia de vreun colț de fier al bărcii. Fir-ar al dracului de bandit! Dar nu ma las până nu pun mâna pe el.

— Prost lucru... mormăi căpitanul. Vina e și a noastră că nu ne-am gândit la vreme. Eram însă prea turburați Când am văzut că au dispărut camarazii. Acum trebuie să ne grăbim, căci Tirthan își va înștiința oamenii ca să pună iar mâna pe noi. Să ieșim repede de aici.

V. SFÂRȘITUL SFÂNTULUI.

ÎN CÂTEVA CLIPE fură toți pe puntea submarinului. Închiseră bine chepengul, apoi coborâră în bărci.

De astădată nu mai vâsliră atât de încet ca adineauri. Era doar viața camarazilor lor în joc și trebuiau să se grăbească. Totuși căpitanul ie zise:

— Băieți, deși timpul zorește, se cere să fim cu mare băgare de scamă. Mai mult ca sigur că indienii vor încerca să ne prindă iar și trebuie să ne ferim. Folosiți-vă cât mai puțin de lămpile de buzunar, căci nu se știe dacă n-au pus santinele în lungul drumului.. Acum, înainte, camarazi și Dumnezeu să ne ajute!

Convoiul, împărțit în grupuri de câte trei inși se și puse în mișcare. În frunte mergea, bine-nțeleș, George, care ardea de nerăbdare să se răfuiască mai întâi cu Tirthan dșina. Deasemenea avea o vorbă de vorbit și cu Drawi, ticălosul care atacase pe camarazii rămași pe submarin.

Acest Drawi era un om primejdios și era greu de pus cu botul pe labe. Tot el va fi probabil trimis acum să-i prindă pe fugarii din templu și mai mult ca sigur că avea la el ulcele cu praful zeiței. Grenadele cu gaze erau însă mai puternice deoarece scoteau pe dușman din luptă pentru douăzeci și patru de ore.

George ținea una din aceste arme minunate în mână, ca să se poată folosi de ea îndată ce va fi nevoie.

Ajunseră repede la poteca pe care trebuiau s-o ia pentru a străbate desișul ce împrejmuia luminișul din jurul templului. Fără să șovăie, George se furișă înainte, stinse lampa de buzunar și porni pe dibuite prin bezna adâncă. Mâna stângă o ținea întinsă pentru a înlătura piedicile din cale.

Făcuse aproape jumătate din drum când i se păru că aude un zgomot ușor. Se opri și așteptă cu auzul încordat. Nici nu simți pe Farrow și Petre care veneau în urmă și se izbiră de el și se opriră ca să asculte.

Și iarăși auzi un foșnet la cel mult zece metri înaintea lui. Lumina lămpii sale clipa următoare i se ivi în fata trupul uriaș al lui Drawi. Nu-i lăsă timp să facă vreo mișcare ci îi aruncă la picioare grenada cu gaze care explodează cu o pocnitură slabă.

Acum văzu George cum trupurile din spatele indianului cădeau unul câte unul la pământ. Indienii nici n-avuseseră timp să-și dea seamă ce se întâmplă cu ei.

Camarazii știau că trebuie să aștepte o jumătate de ceas până să se împrăștie gazele, dar mai știau deasemenea că în timpul acesta orice indian care ar fi venit pe potecă ar fi căzut amețit, căci vântul ducea gazele într-acolo. Poate că vor ajunge și până la santinela ca e păzea la capătul potecii.

Firește că așteptarea aceasta nu ne era de fel plăcută, totuși camarazii se bucurau că vor scăpa pentru o zi și o noapte de dușmanii lor.

În sfârșit trecu jumătatea de ceas și își putură vedea de drum. În afară de Drawi, alți cinsprezece indieni zăceau întinși în nesimțire la pământ. Unii vruseseră chiar să fugă îndărăt dar îi ajunseseră gazele din urmă și nu le mai dăduseră răgaz.

Nu întâlniră pe nimeni până la capătul potecii. Aci însă găsiră doi indieni amețiți, căzuți cu fața în jos.

Erau pesemne sentinelele puse de Tirthan dșina. Vor fi auzit desigur pocnitura exploziei și voiseră s-alerge într-acolo, dar gazele îi învăluiseră repede și amețeaua îi cuprinsese încă pe când fugeau.

Ajunși în luminiș, camarazii se opriră. Se așteptau să găsească aici o vie agitație dar totul părea cufundat într-o liniște adâncă.

— Îmi vine să cred că ai noștri au fost transportați în alta parte, zise căpitanul în șoaptă. Dar nu face nimic, avem acum destui ostateci și sper că în curând vom avea și mai mulți. Înainte, deci și răriți rândurile ca să nu cădem toți amețiți de afurisita aceea de pulbere.

George porni înainte spre templu. Luase de la cele două santinele ulcelele cu praful al cărui efect îl cunoștea prea bine. Și iarăși zări, când fu la zece pași de templu, o santinelă. Îi aruncă îndată în față ulcica și când o auzi spărgându-se în cădere de o piatră, omul căzu grămadă la pământ.

Așteptă câteva momente apoi porni mai departe. Deodată zări două umbre ieșind din clădirea templului. Nu vedea, ce-i drept, decât patru pete albe, adică turbanele și șorțurile lor, dar în clipa următoare al doilea ulcioruș cu pulbere zbură înspre ei și indienii se prăbușiră fără să scoată măcar un țipăt.

Iar mai așteptă George nițel apoi văzând că nu se ivește nimeni, își urmă drumul, de astă dată cu o grenadă de gaze în mână.

Întâia santinelă începuse să se dezmeticească, dar Petre alergă lângă George și pumnul său zdravăn îl ameți pe indian pentru mai multă vreme decât praful zeiței lor.

În timp ce George îl lega zdravăn, Petre „frământa” cu pumnii pe ceilalți doi indieni, pe urmă îi legară și pe ei fedeleș.

Poarta principală a templului era zăvorită pe dinăuntru, cealaltă mai mică, pe unde pătrunsese George în templu rândul trecut stătea însă deschisă.

Vru să se repeadă înăuntru, dar deodată se opri. Oare nu o lăsase vicleanul Tirthan într-adins așa știind că numai pe aici puteau intra străinii în templu ca apoi să-i pândească în gang și să-i doboare? Da, așa trebuie să fie. Indianul se aștepta ca ei să se întoarcă și pusese desigur capcane ca să-i prindă.

Tânărul împărtăși în șoaptă tatălui său bănuielile lui.

— Ai dreptate, George, răspunse căpitanul Farrow. Sunt aproape sigur că Tirthan i-a dus pe camarazii noștri altundeva. Subterana, ai cărei paznici au fost uciși de tine, nu mai prezintă nici o siguranță pentru ei. A pus însă aici capcane pentru cazul când am reuși să scăpăm de Drawi și oamenii săi și ne-ar veni în gând săi ne întoarcem aici. Chiar vorbea despre un loc de adunare și cred că acolo trebuie să-l căutăm.

Camarazii cotiră pe dreapta. Descoperiră în curând o potecă îngustă, bine bătătorită, care se întindea între zidul templului și pădure.

Se cunoștea că poteca era folosită adesea, deoarece buruienile nu o năpădiseră și crengile copacilor seculari care i-ar fi putut împiedeca drumul, erau tăiate cu îngrijire. Fărăndoială că pe aici ducea cărarea la locul de adunare unde vor fi fost târâți prizonierii.

Firește că se cerca să fie acum cu și mai mare băgare de seama. Probabil că Tirthan pusese sentinele și pe poteca aceasta, dacă nu chiar capcane în care camarazii, neștiutori de primejdia care îi pândeau, puteau cădea ușor.

Merseră vreo zece minute pe potecă; templul rămăsese în urmă și drumul ducea la un prin desigurul încâlcit.

Lui George i se păru deodată că aude foarte aproape de el un găfâit. Aprinse lampa și lumină iute sub copaci. Doi ochi speriați se ațintiră într-ai lui. Vru să arunce granata, dar Petre i-o luă înainte și îl pocni cu pumnul pe indian sub bărbie. Și bine făcuse, căci un țipăt de-al indianului ar putut da alarma și i-ar fi pus pe camarazi într-o situație primejdioasă.

Îl legară la repezeala, apoi porniră mai departe. Dădură iar de un luminiș scăldat în raze de luna. În mijlocul luminișului era un templu mai mic decât celălalt, aproape năruit și bănuie numai decă că aici trebuie să fie locul de adunare al indienilor.

La un ordin dat în șoaptă de căpitan, marinarii se așezară pe două rânduri de amândouă părțile luminișului și pășiră încet înspre templu.

Deodată se auzi un strigăt răsunător și dintre ruine ieșită ca dintr-un mușuroi de furnici sumedenie de indieni care fuseseră preveniți de o santinelă. Aveau în mână urciorașe cu pulbere pe care vroiau să le arunce în fata camarazilor pentru a-i ameți. Aceștia îi lăsară să se apropie până la zece pași, apoi se auzi o comandă scurtă a căpitanului și în clipa următoare granatele cu gaze zburară în aer și se sparseră la picioarele indienilor uluiți.

În curând se prăbuși și cel din urmă.

Și iarăși trebuiră s-aștepte o jumătate de ora până să se risipească gazele și să poată trece luminișul până unde n-ajungeau ele, deoarece nu adia nici o boare de vânt.

Când pășiră în templu găsiră aci pe camarazii lor legați fedeleş.

— Seful indienilor a fugit pe ușa de colo și a tarat pe locotenentul Rindow după el, amenințându-l cu pumnalul, striga unul din el.

— Altă încurcătură! Rindow ca ostatec în mâna lui Tirthan...

— Ma iau eu după el, tată! strigă cu însuflețire George. Fii sigur că ți-l aduc pe domnul Rindow viu și nevătămat înapoi.

— Bine, dragul meu. Știu că mă pot bizui pe tine, răspunse căpitanul. Venim și noi în urmă, adică numai o parte, căci trebuie să trimit câțiva camarazi la submarin. Hai, grăbește-te, nu e timp de pierdut.

George știa că nu îi va fi ușor ce avea de gând, căci cum putea să găsească prin întuneric urma fugarului? Se bizuia însă pe Rindow care se va fi priceput să lase urme după el pentru a fi găsit lesne.

Porni îndată cu Petre după el. Deodată aceasta striga:

— Domnule George, uite colo iarba e bătătorită într-un loc. Să știi că locotenentul nostru s-a prefăcut că se poticnește și a bătut iarbă-n loc cu călcâiele.

Tânărul pricepu șiretenia lui Rindow și pătrunse pe acolo în desiş printr-o spărtură. Găsise o fâșie din haina locotenentului agățată de o tufă de mărăcini, apoi din distanță-n distanță încă una și iar una.

Poteca pe care mergeau ducea spre templu, dar la o depărtare de vreo două sule de metri mai încolo, printr-o pădure deasă și încâlcită. Era probabil o potecă știută numai de Tirthan și și-o croise pentru cazul când ar fi fost urmărit ca să aibă pe unde fugi.

Găsiră mereu petece din haina locotenentului agățate de măracini. Deși fugarul cu prada să, le o luase cu o jumătate de ceas înainte, George știa că va fi avut Rindow grijă să-l ție pe indian cât mai mult în loc căci auzise explozia granatelor cu gaze și își va ti închipuit ce avea să urmeze.

Deodată George se opri din fugă. Auzise înaintea lui glasul lui Tirthan, zicând amenințător:

— Mai repede, Sahib, mai repede. Ajungem în curând la ținta și te poți odihni. Grăbește-te, altfel sunt nevoit să-ți înfig pumnalul în piept.

George porni ca o săgeată. Poteca făcea acum un cot. Când trecu de cotitura văzu un luminiș și în mijlocul lui pe Tirthan care târa pe Rindow cu de-a sila după el.

Fără să zăbovească o clipă, tânărul ridica revolverul și trase. Ochise pumnalul pe care indianul îl ținea amenințător spre prizonierul său.

Din pricina oboselii, mana lui Tirthan tremura nițel, astfel ca în loc să nimerească pumnalul, glonțul se înfipse în încheietura mâinii.

Cu un țipăt de durere, indianul dădu drumul lui Rindow, dar nu scapă pumnalul.

Înainte de a apuca George să tragă a doua oară, Tirthan o lua la fugă peste luminiș și pieri în desișul pădurii George se luă după el. Se încăpățănase să-l prindă viu sau mort.

— Dezleagă-l pe domnul locotenent, strigă el lui Petre și porni în goană.

Se împiedecă de un trunchi, revolverul îi zbură cât colo, dar nu se sinchisi de asta. Smuci pumnalul de la brâu și alergă mai departe. Iarăși o piedecă; o creanga ascuțita i se înfipse în brâul lat cu arme. George încercă să se desprindă și văzând că nu reușește rupse catarama brâului și porni iar în goană.

Era sigur ca Tirthan va fugi cu una din bărci, dacă îi dă răgaz s-ajungă la mal.

În curând zări apa Hugliului sclipind în bătaia razelor de lună. Pe o punte îngustă care se ridica la mal, văzu pe Tirthan privind necăjit în juru-i. Se așteptase pesemne să găsească aici vreo barcă, dar se înșelase.

— Predă-te! îi strigă George și se repezi înainte pe puntea îngustă.

Tirthan se întoarse fulgerător și întinse mâna în care ținea pumnalul, gata să se năpustească asupra tânărului.

Armele celor doi adversari erau aceleași.

Totuși indianul îi era superior lui George prin trupul său vânjos; dar la asta nu stătu tânărul să se gândească. Lovi cu

pumnului în dușmanul sau, apoi sări cu iuteala fulgerului în lături și când acesta rezezi pumnalul spre el, nimeri în gol și se clătină pe picioare.

George se folosi de clipa aceasta. Pumnalul Sanjei se înfipse adânc în brațul drept al indianului. Cu un urlet de durere și furie Tirthan lăsă în jos brațul, dar se reculese repede, apucă pumnalul cu mâna stângă și îl rezezi spre George. Taișul trecu la un fir de păr de el dar nu-l nimeri, căci el sărise repede în lături. Tirthan încercă iar lovitura fără să bage de seamă că în înfrigurarea luptei se dăduse prea aproape de marginea punții. Se poticni, vru să-și recapete echilibrul, dar nu putu. Cu un țipăt înfiorător căzu pe spate în apa Hugliului care mișuna de crocodili. Într-o clipită fu înconjurat de ei și sfâșiat în bucăți.

A doua zi în zori căpitanul Farrow o îndreptă vasul spre alta ascunzătoare. Expedie mai întâi o radiograma autorităților din Calcutta să vie să ridice pe bandiții amețiți de granatele camarazilor.

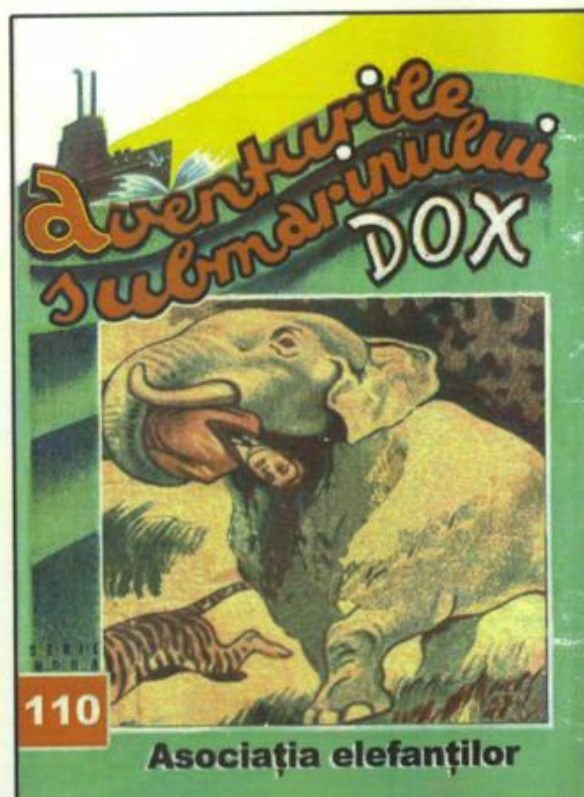
Farrow se gândea acum să pornească cât mai repede pe uscat la prietenul său prințul Ghasna, dar avu de întâmpinat încă multe aventuri pe care le vom descrie în numerele viitoare.

Sfârșitul volumului: **GUZGANII HUGLIULUI.**

În numărul următor:

ASOCIAȚIA ELEFANȚILOR.

**In Numărul
următor:**

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

